Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 33. Warszawa, dnia 20 października 1935 r. **Rok XVIII.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-197** „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Z dniem 15 września 1935 r. Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (sprawy prenumeraty) została przeniesiona do gmachu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników nadal — Warszawa, ul. Senatorska 29 (Galerja Luxemburga) sklep Nr. 22, tel. 696-87;

Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowem.

TREŚĆ.

ODEZWA PANA PREZESA RADY MINISTRÓW.

DO WSZYSTKICH PRACOWNIKÓW PAŃSTWOWYCH.

W dniu dzisiejszym Rząd Rzeczypospolitej złożył hołd na Wawelu Marszałkowi Piłsudskiemu, ślubując Jego Nieśmiertelnemu Duchowi kroczyć wiernie szlakiem Jego wskazań

Gdy Komendant Piłsudski pierwsze szeregi Wojska Polskiego do boju prowadził, uczył żołnierzy pamiętać, że są nietylko żołnierzami, uczył ich pamiętać, że są jednocześnie obywatelami kraju. Witając was, pracownicy państwowi, zwracam się do was z gorącem wezwaniem: pełniąc służbę waszą dla Państwa na każdym posterunku i w każdej chwili, pamiętać macie, żeście nietylko urzędnikami-obywatelami, ale i żołnierzami idei, pozostawionej nam przez Wielkiego Marszałka, idei, której naczelnem wskazaniem jest dbałość o honor i potęgę Państwa.

(—) MARJAN ZYNDRAM-KOŚCIAŁKOWSKI
PREZES RADY MINISTRÓW

Kraków, dnia 18 października 1935 r.

ODEZWA PANA MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

DO WSZYSTKICH PRACOWNIKÓW ADMINISTRACJI SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Powołany przez Pana Prezydenta Rzeczypospolitej dekretem z dn. 13 października r. b. na stanowisko Ministra Spraw Wewnętrznych, objąłem z dniem dzisiejszym urząd.

Witam Panów, jako mych współpracowników i pragnę zwrócić ich uwagę na te momenty, które, ufam, zechcą Panowie docenić w tej naszej współpracy w pierwszym rzędzie.

Służba w szeregach pracowników państwowych jest — zdaniem mojem — służbą zaszczytną w samej swej istocie. Aby być prawdziwie godnym tego zaszczytu, należy cały swój wysiłek oddać na rzecz rzetelnej pracy dla Państwa, pamiętając stale, iż celem jej jest dobro wszystkich jego obywateli, w których istotne potrzeby i konieczności życiowe wnikać należy z całą życzliwością i zrozumieniem.

Świadomość tego, iż służbę naszą pełnić nam wypada w epoce ciężkich zmagań i powszechnych trudności ekonomicznych, winna stać się dla nas bodźcem do zwiększenia wysiłków i wzmożenia wyścigu pracy dla należytego utrzymania i dalszego rozwoju naszego życia państwowego na drodze, wytkniętej wolą Marszałka Józefa Piłsudskiego.

(—) WŁADYSŁAW RACZKIEWICZ
MINISTER

Warszawa, dnia 14 października 1935 r.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

173.

OKÓLNIK Nr. 59

z dnia 16 października 1935 r.

o polityce personalnej

(Nr. Pers. 1101/1).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Pan Prezes Rady Ministrów Kościałkowski w oświadczeniu dla prasy z dnia 14 października 1935 r. zaznaczył, że Rząd widzi konieczność zapewnienia szerszych możliwości w otwarciu nowych dróg pracy dla młodego pokolenia, pragnąc je jak najściślej związać z interesami Państwa i z zadaniem nieprzerwanego umacniania fundamentów Polski dzisiejszej i przyszłej. Nawiązując do tej części oświadczenia Pana Prezesa Rady Ministrów komunikuję, iż przywiązuję wielką wagę do tego, ażeby praca w kierunku zrealizowania, zawartej w niem zasady, została niezwłocznie podjęta również i w stosunku do wstępujących do służby w podległych mi urzędach i instytucjach przedstawicieli młodego pokolenia oraz w stosunku do młodzieży już w służbie pozostającej. Zechcą zatem Panowie niezwłocznie wydać stosowne zarządzenia.

W zarządzeniach tych w szczególności należy zwrócić uwagę na potrzebę budzenia świadomości tych zadań, które przedstawicieli młodego pokolenia oczekują w służbie Państwu, na potrzebę kierowania się hasłem dobro Rzeczypospolitej najwyższem prawem oraz na potrzebę jak najstaranniejszego przygotowania się do spełnienia zadań.

Należy nadto zwrócić uwagę i położyć jak najsilniejszy nacisk na potrzebę należytego pokierowania przebiegiem służby i to w ten sposób, ażeby przez jej pełnienie następowało coraz to głębsze i szersze przygotowanie się oraz ażeby zainteresowani widzieli, iż w miarę postępów przygotowania otwiera się im coraz to bardziej droga do odpowiedzialnych stanowisk, do spełnienia szlachetnych ambicji i do inicjatywy w służbie dla dobra Państwa i społeczeństwa.

Ze względu na wielką wagę powyższego, zechcą Panowie stale osobiście się interesować postępem realizacji i wykonywaniem wydanych przez Panów zarządzeń.

(—) Władysław Raczkiewicz
MINISTER

Otrzymują nadto:
P. Komendant Główny Policji Państwowej
P. Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza
P. Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego.

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

174.

PISMO OKÓLNE

z dnia 19 października 1935 r.

o udzielaniu opinji o wysokości wynagradzania biegłych sądowych.

(Nr. GL. 68-2-2).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W myśl art. 590 Kodeksu Postępowania Karnego (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 83, poz. 725) przyznawanie wynagrodzenia biegłym, a więc i określanie wysokości tego wynagrodzenia, należy do dziedziny orzecznictwa.

Niejednokrotnie jednak sądy, o ile chodzi o wynagrodzenie za złożenie orzeczeń skomplikowanych, wymagających szczególnego przygotowania fachowego i t. d., natrafiają na trudności przy ustaleniu wysokości tego wynagrodzenia; nie rozporządzają bowiem wystarczającą znajomością metod badania i potrzebnych na to badanie środków, pozwalającą na ocenę, czy żądana przez biegłego suma wynagrodzenia odpowiada słuszności.

W tych warunkach możliwe jest, że sąd zmuszony będzie przed wydaniem orzeczenia co do wysokości wynagrodzenia biegłego, aby móc słusznie ocenić jego pracę, zkolei zwrócić się do innego biegłego (art. 124 k. p. k.) lub też, co będzie bardziej odpowiadało godności sądu, zasięgnie opinji odpowiedniego urzędu (art. 138 k. p. k.).

Urzędem takim może być też Urząd Wojewódzki, który przez swe wydziały fachowe będzie mógł stosownej opinji udzielić.

W tym stanie rzeczy odnośne odezwy sądów, o ile oczywiście wydanie żądanej opinji leży w granicach kompetencji fachowej Urzędu Wojewódzkiego, winny być pozytywnie i bez niepotrzebnej zwłoki załatwiane.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 10 października Nr. 74 Rok 1935

Poz. 463. Protokół taryfowy między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Norwegji podpisany w Warszawie dnia 8 stycznia 1935 r. (Ratyfikowany zgodnie z ustawą z dnia 26 marca 1935 r. — Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 190).

Poz. 464. Oświadczenie rządowe z dnia 27 września 1935 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokółu taryfowego z dnia 8 stycznia 1935 r. między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Norwegji.

Poz. 465. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 19 września 1935 r. o tępieniu korówki wełnistej.

Na podstawie art. 2, 3, 4, 8, 9 i 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 922) w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w zakresie administracji rolnictwa i reform rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622), zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się obowiązek tępienia korówki wełnistej, inaczej zwanej mszycą wełnistą lub mszycą krwistą (Schizoneura lanigera Hausm. = Eriosoma lanigerum Hausm.).

§ 2. (1) Obowiązek tępienia korówki wełnistej ciąży na osobach, użytkujących grunty, na których rosną jabłonie, na osobach, zarządzających takiemi gruntami, oraz na osobach, w których posiadaniu znajdują się jabłonie, od gruntu odłączone.

(2) Przez jabłonie należy rozumieć drzewa jabłoniowe wszelkiego wieku i rodzaju (dzikie, ozdobne, użytkowe, pienne, półpienne, krzaczaste, karłowe, formowane i t. p.), jak również zrazy i inne części jabłoni z wyjątkiem owoców.

§ 3. W razie pojawienia się korówki wełnistej należy ją zniszczyć jednym ze środków, powszechnie w tym celu stosowanych (spirytusem skażonym, karboliną i t. p.) lub też wskazanych przez stację ochrony roślin (§ 10).

§ 4. Zabrania się sadzenia jako też użycia w celu uszlachetnienia jabłoni, opanowanych przez korówkę wełnistą, oraz jabłoni ze śladami uszkodzeń, przez nią spowodowanych; zabrania się również nabywania i zbywania takich jabłoni.

§ 5. Zbywanie jabłoni ze szkółek drzew owocowych, w których korówka wełnista występowała po dniu 1 lipca, jest zabronione do dnia 1 września roku następnego.

§ 6. W celu zapobiegania rozpowszechnianiu się korówki wełnistej wojewoda może — na podstawie opinji właściwej stacji ochrony roślin i z powołaniem się na tę opinję—wprowadzać w drodze rozporządzeń na obszarze całego województwa lub poszczególnych powiatów zakazy sprzedaży wszelkich drzewek owocowych na targach i jarmarkach.

§ 7. Właściwy starosta może — na podstawie opinji właściwej stacji ochrony roślin i z powołaniem się na tę opinję — nakazać zniszczenie w określonym terminie jabłoni, tak silnie przez korówkę wełnistą opanowanych, że dalsze jej tępienie zostało przez stację ochrony roślin uznane za bezcelowe.

§ 8. Bezpośredni nadzór nad tępieniem korówki wełnistej — stosownie do przepisów rozporządzenia niniejszego — należy do zarządów właściwych gmin.

Personel techniczny, wyznaczony przez izby rolnicze i powiatowe związki samorządowe, jest powołany do współdziałania z władzami państwowemi w nadzorze nad wykonaniem rozporządzenia niniejszego.

§ 9. Władze, powołane do zwalczania chorób roślin oraz do tępienia chwastów i szkodników roślin (art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. — Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 922), przedstawiciele stacyj ochrony roślin, a także personel, wyznaczony przez izby rolnicze i powiatowe związki samorządowe, — mają prawo: badania drzew i krzewów owocowych na gruncie oraz we wszelkich pomieszczeniach i miejscach ich przechowywania i sprzedaży, bezpłatnego brania uszkodzonych części jabłoni do zbadania kontrolowania wszelkich czynności, zmierzających do tępienia korówki wełnistej, oraz żądania potrzebnych informacyj.

§ 10. Stacjami ochrony roślin w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są stacje ochrony roślin, czynne we właściwych izbach rolniczych, a na obszarze województw: białostockiego, poleskiego i warszawskiego — do czasu utworzenia stacji ochrony roślin we właściwych izbach rolniczych — Stacja Ochrony Roślin Towarzystwa Ogrodniczego Warszawskiego w Warszawie.

§ 11. Tępienie korówki wełnistej, jak również nadzór nad jej tępieniem — stosownie do postanowień rozporządzenia niniejszego — na grutach państwowych, pozostających pod zarządem organów państwowych, należy do tych organów.

§ 12. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 8 sierpnia 1928 r. o tępieniu korówki wełnistej (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 689).

Poz. 466. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 19 września 1935 r. o tępieniu gryzoniów polnych.

Na podstawie art. 2, 3, 4, 8 i 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz

o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 922) w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w zakresie administracji rolnictwa i reform rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622), zarządzam co następuje:

§ 1. W razie masowego pojawienia się gryzoniów: myszowatych (Muridae) i polnikowatych (Arvicolidae), jak również susła perełkowanego (Spermophilus guttatus Pall) oraz chomika (Cricetus frumentarius Pall) wojewoda może — po wysłuchaniu opinji izby rolniczej — ustanawiać w drodze rozporządzenia obowiązek tępienia tych gryzoniów.

W rozporządzeniu tem wojewoda ustali każdorazowo na podstawie opinji właściwej izby rolniczej: obszar gruntów, na których będzie wprowadzony obowiązek tępienia gryzoniów, czas trwania tego obowiązku, sposób tępienia gryzoniów i sposób dostarczania środków do ich tępienia.

§ 2. Do nadzoru nad wykonaniem rozporządzenia o tępieniu gryzoniów wojewoda powoła zarządy gmin oraz personel techniczny, wyznaczony w tym celu przez izbę rolniczą i powiatowe związki samorządowe.

§ 3. Tępienie gryzoniów, jak również nadzór nad ich tępieniem — stosownie do przepisów rozporządzenia wojewody — na gruntach państwowych, pozostających pod zarządem organów państwowych, należy do tych organów.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 467. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 30 września 1935 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 12 kwietnia 1933 r. o wprowadzeniu obowiązku legalizacji taksometrów nowych, naprawianych i sprowadzanych z zagranicy.

Poz. 468. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 26 września 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i Ministrem Przemysłu i Handlu o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnemi.

Na podstawie art. 8 pkt. a), b), c), d), e) i g) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343), art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przekazaniu zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawach zdrowia publicznego Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 493) oraz art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 lipca 1932 r. o wprowadzeniu nazwy „Minister Opieki Społecznej" i „Ministerstwo Opieki Społecznej" (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 597), zarządza się co następuje:

§ 1. Termin 30 czerwca 1935 r., określony w § 46 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1932 r. o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnemi, wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Ministrem Przemysłu i Handlu (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 603), przedłuża się do dnia 30 czerwca 1936 r., termin zaś 31 grudnia 1935 r. — do dnia 31 grudnia 1936 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1935 roku.

Poz. 469. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 30 września 1935 r. o powołaniu asystentów inspekcyjnych.

Poz. 470. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 2 października 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o częściowej zmianie taryfy celnej wywozowej.

z 16 października Nr. 75 Rok 1935

Poz. 471. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 września 1935 r. o rozciągnięciu na województwa: nawogródzkie, poleskie, wileńskie i wołyńskie oraz na powiaty grodzieński, wołkowyski, białostocki, bielski i sokólski w województwie białostockiem niektórych przepisów kodeksu cywilnego z 1825 r. o uprawnieniu dzieci nieślubnych.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. o unormowaniu stanu prawno-politycznego na ziemiach przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 93) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc artykułu 296 kodeksu cywilnego z 1825 r., ze zmianą wprowadzoną przez art. 2 ustawy z dnia 13/26 maja 1913 r. o polepszeniu losu dzieci nieślubnych (ros. Zb. pr. i rozp. 1913 Nr. 114, poz. 998), oraz art. 297 tegoż kodeksu rozciąga się na obszar województw: nowogródzkiego, poleskiego, wileńskiego i wołyńskiego oraz na powiaty grodzieński, wołkowyski, białostocki, bielski i sokólski w województwie białostockiem.

§ 2. Uwaga do art. 1460^7 ustawy postępowania cywilnego z roku 1864 otrzymuje brzmienie następujące: „W razie uprawnienia dziecka nieślubnego na mocy art. 296 kodeksu cywilnego z 1825 r. sąd okręgowy wydaje nowe świadectwo o urodzeniu wzamian metrykalnego, według formy do niniejszego artykułu dołączonej, ze wzmianką w świadectwie o dekrecie uprawniającym, oraz zawiadamia o tem właściwy konsystorz lub urząd, gdzie przechowują się akta metrykalne".

§ 3. Uchyla się art. 144 t. X cz. I Zwodu Praw.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 472. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 1 października 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie wyłączeń z Ordynacji Zamoyskiej.

Poz. 473. Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych i Skarbu z dnia 7 października 1935 r. o wysokości sum na koszty akcji przeciwpożarowej na r. 1935.

Na podstawie art. 39 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o ochronie przed pożarami i innemi klęskami (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 365) zarządza się co następuje:

§ 1. Wysokość sum, jakie powinny być przeznaczane przez prawno-publiczne i prywatne zakłady ubezpieczeń na koszty akcji przeciwpożarowej, ustala się na rok 1935 w następującej wysokości:

dla Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie—w dziale przymusowym 4%;
w dziale dobrowolnym 2%;
dla Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu 3%;
dla prywatnych zakładów ubezpieczeń—od każdego zakładu . . . . . $1^1/_4$%;

od sumy składek brutto zarówno bieżących jak i zaległych, zebranych przez te zakłady w 1934 r. z tytułu ubezpieczenia od ognia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 474. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 października 1935 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu o zawiadywaniu sumami na koszty akcji przeciwpożarowej, sposobie ich pobierania oraz dysponowaniu niemi i kontroli ich zużycia.

Na podstawie art. 41 ust. (2) i art. 52 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o ochronie przed pożarami i innemi klęskami (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 365) zarządzam co następuje:

§ 1. Zawiadywania całości sum na koszty przeciwpożarowe, przewidzianych w art. 39 ustawy o ochronie przed pożarami i innemi klęskami, porucza się, na warunkach, określonych w rozporządzeniu niniejszem, Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie.

§ 2. Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie otworzy i prowadzić będzie oddzielne konto, na które powinny być przelewane lub wpłacane przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie, Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu i prywatne zakłady ubezpieczeń, sumy, o których mowa w § 1, w wysokości, ustalanej na każdy rok kalendarzowy zgodnie z postanowieniami art. 39 ustawy o ochronie przed pożarami i innemi klęskami.

§ 3. Zakłady ubezpieczeń obowiązane są dokonywać przelewów lub wpłat, o których mowa w § 2, w czterech ratach kwartalnych, a mianowicie za pierwsze trzy kwartały roku kalendarzowego — w ciągu miesiąca po upływie każdego kwartału, a za ostatni kwartał — w ciągu miesiąca stycznia roku następnego.

Wysokość tych rat wynosić powinna — za każdy z pierwszych trzech kwartałów po 1/4 (jednej czwartej) sumy, obliczonej prowizorycznie w myśl art. 39 ustawy o ochronie przed pożarami i innemi klęskami według wymiaru składek z roku poprzedzającego, a za czwarty kwartał — różnicę między ostateczną sumą, którą zakład obowiązany będzie wpłacić według zamknięcia rachunkowego za rok poprzedzający, a sumą przelaną lub wpłaconą w trzech poprzednich kwartałach.

Potrącenia z sum, przypadających do wpłaty z tytułu wypłaconych na podstawie art. 32 ustawy odszkodowań, uskutecznia się tylko przy wpłacie raty za czwarty kwartał.

Ostateczną sumę oblicza się według ogólnej sumy składek bieżących i zaległych zebranych w ciągu roku kalendarzowego.

§ 4. Rozrachunek z zakładami ubezpieczeń z tytułu opłat na koszty akcji przeciwpożarowej, prowadzi Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie.

Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych obowiązany jest czuwać nad tem, aby sumy, należne od zakładów ubezpieczeń, wpłacane były przez nie w należytych terminach i w należytej wysokości (§ 3).

Sumy, niewpłacone w terminie przez zakłady ubezpieczeń, będą ściągane przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w trybie postępowania przymusowego w administracji.

§ 5. Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych władny jest dysponować sumami, wymienionemi w § 1, oraz wydatkować je na koszty akcji przeciwpożarowej, wymienione w art. 40 ustawy o ochronie przed pożarami i innemi klęskami, w ramach planu finansowego, ustalanego przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu (art. 41 ust. (1) ustawy).

§ 6. Szczegółowy plan użycia sum, wymienionych w § 5, na obszarach poszczególnych województw, z wyjątkiem województw poznańskiego i pomorskiego, sporządza Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych na podstawie wniosków wojewódzkich inspektorów P. Z. U. W., opracowanych w porozumieniu z okręgami wojewódzkiemi Związku Straży Pożarnych R. P.

Wnioski podlegają aprobacie właściwych wojewodów, którzy, jeżeli uznają to za konieczne, mogą wprowadzać w nich zmiany w ramach planu finansowego (§ 5) i w granicach sum, przyznanych przez ten plan na dane województwo. Wnioski, aprobowane przez wojewodów, nie mo-

gą być zmieniane bez porozumienia z tymi wojewodami.

§ 7. Na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego sumami, przewidzianemi w planie finansowym na koszty akcji przeciwpożarowej dla tych województw, dysponuje Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu, który sporządza szczegółowy plan użycia tych sum na podstawie wniosków swych oddziałów i inspektorów, opracowanych w porozumieniu z okręgami wojewódzkiemi Związku Straży Pożarnych R. P. Do wniosków tych stosuje się odpowiednio ustęp drugi § 6.

Sumy, potrzebne na ten cel, przekazuje Zakładowi Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych z sum, o których mowa w § 1. Zakład ten prowadzi również ogólny obrachunek wydatków z tego tytułu.

§ 8. Przenoszenie sum między poszczególnemi częściami lub innemi pozycjami zatwierdzonego planu finansowego, jak również dokonywanie z sum, przewidzianych w art. 39 ust. 1 ustawy o ochronie przed pożarami i innemi klęskami, wydatków nadzwyczajnych i nieprzewidzianych w planie — może nastąpić tylko na zarządzenie lub za zgodą Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 9. Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie przedstawia Ministrowi Spraw Wewnętrznych w ciągu miesiąca po ukończeniu każdego kwartału zestawienie sum, wpływających na oddzielne konto i wydatkowanych z tytułu wykonywania planu finansowego.

Takie samo zestawienie za cały rok przedstawia Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w ciągu miesiąca po upływie roku kalendarzowego.

§ 10. Na poczet kosztów, ponoszonych w związku z wykonywaniem obowiązków, wynikających z rozporządzenia niniejszego, może być przewidziana w planie finansowym odpowiednia suma dla Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie.

§ 11. Minister Spraw Wewnętrznych może w każdym czasie delegować podległego sobie urzędnika w celu zbadania stanu rachunków sum na koszty przeciwpożarowe i sprawdzenia aktów i dokumentów, dotyczących wpływów i wypłat z tych sum oraz wykonania planu finansowego.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 475. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 października 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji o działalności organów ochrony kolei poza obszarem kolejowym.

Na podstawie art. 6 ust. (3) ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o ochronie porządku na kolejach użytku publicznego (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 285) zarządza się co następuje:

§ 1. Działalność organów ochrony kolei rozciąga się poza obszar kolejowy w razie potrzeby:

1) bezpośredniego pościgu osoby, która popełniła lub usiłowała popełnić czyn przestępny na obszarze kolejowym;

2) doprowadzenia osoby przytrzymanej na obszarze kolejowym do najbliższego organu policji państwowej, żandarmerji lub warty wojskowej;

3) ochrony mienia kolejowego lub powierzonego kolei w czasie transportu do urzędów kolejowych, położonych poza obszarem kolejowym lub do banków, kas oszczędności i t. p. instytucyj;

4) ochrony budynków, położonych poza obszarem kolejowym, w których mieszczą się urzędy kolejowe.

§ 2. Organom ochrony kolei, pełniącym służbę poza obszarem kolejowym zgodnie z § 1, służą uprawnienia, wymienione w art. 2 — 5 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o ochronie porządku na kolejach użytku publicznego, w granicach, ustalonych temi artykułami oraz przepisami wykonawczemi do nich.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 8 października Nr. 231 Rok 1935

Poz. 272. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 30 września 1935 r. o umorzeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego we wszystkich dziesięciu serjach.

Poz. 273. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 30 września 1935 r. L. D. IV. 27901/3/35 w sprawie wymierzania należności celnych od towarów, zalegających w składach celnych.

z 9 października Nr. 232 Rok 1935

Poz. 274. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 2 października 1935 r. w sprawie upoważnienia urzędów celnych do przyjmowania gwarancyj bankowych na zabezpieczenie należności celnych przy odprawach warunkowych.

z 10 października Nr. 233 Rok 1935

Poz. 275. Okólnik T. 44 Ministerstwa Skarbu z dnia 3 października 1935 r. L. D. IV. 28168/2/35 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 610, 260, 116 i 303).

Poz. 276. Okólnik T. 46 Ministerstwa Skarbu z dnia 2 października 1935 r. L. D. IV. 27099/2/35 w sprawie wyjaśnienia do taryfy cel-

nej przywozowej (dotyczy poz. 1083 punktu odpowiedniego taryfy celnej).

Poz. 277. Okólnik T. 25 Ministerstwa Skarbu z dnia 25 września 1935 r. L. D. IV. 23702/2/35 w sprawie stosowania ulg konwencyjnych do towarów objętych poz. 1197 p. 3 lit. b i poz. 1198 p. 1 taryfy celnej.

z 11 października Nr. 234 Rok 1935

Poz. 278. Okólnik T. 41 Ministerstwa Skarbu z dnia 20 września 1935 r. L. D. IV. 26914/2/35 w sprawie clenia części kołowców (poz. 1148 t. c.).

Poz. 279. Okólnik T. 42 Ministerstwa Skarbu z dnia 27 września 1935 r. L. D. IV. 27578/2/35 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej.

z 12 października Nr. 235 Rok 1935

Poz. 280. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 30 września 1935 r. L. D. IV. 27306/2/35 w sprawie zniżek celnych i zwolnień od cła.

Poz. 281. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 września 1935 r. o wykazie organizacyj eksportowych uprawnionych do otrzymywania i wydawania zaświadczeń eksportowych, przewidzianych w § 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 lipca 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu.

z 14 października Nr. 236 Rok 1935

z 15 października Nr. 237 Rok 1935

Poz. 282. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 5 października 1935 roku o amortyzacji obligacji 4% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej.

z 16 października Nr. 238 Rok 1935

Poz. 283. Okólnik Ministerstwa Skarbu T. 43 z dnia 5 października 1935 r. L. D. IV. 19635/2/35 w sprawie stosowania uwagi 2 do poz. 561 taryfy celnej.

z 17 października Nr. 239 Rok 1935

Poz. 284. Okólnik T. 45 Ministerstwa Skarbu z dnia 10 października 1935 r. L. D. IV. 28285/2/35 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1112 i 920 taryfy celnej).

IV. Orzecznictwo.

Przedruki ze „Zbioru Wyroków N.T.A." dział A rocznik XII rok 1934.

Nr. 734A.

Art. 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 1 lutego 1927 poz. 74 Dz. Ust., stanowiący wyjątek od ogólnej zasady, że do orzekania o wygaśnięciu serwitutów powołane są sądy powszechne, upoważnia władze ziemskie nie tylko do stwierdzania bezprzedmiotowości, lecz również do orzekania o wygaśnięciu serwitutów w wypadkach, przewidzianych w tymże artykule. (Teza).

(Wyrok z 5 marca 1934 l. rej. 2586/31).

Nr. 735A.

O przynależności urzędnika do jednej z trzech kategoryj, określonych art. 11 ustawy o państwowej służbie cywilnej z 17 lutego 1922 poz. 164 Dz. Ust., rozstrzyga nie stopień wykształcenia danego urzędnika, lecz zajmowane przez niego stanowisko, o ile posiada on wymagany dla tego stanowiska stopień wykształcenia lub nawet wyższy. (por. wyrok Nr. 1405 Zb. wyr.).

(Wyrok z 6 marca 1934 l. rej. 98/31).

Nr. 736A.

Przewidziane w § 2 austrjackiej ustawy o zaopatrzeniu emerytalnem szeregowych b. Żandarmerji z 29 stycznia 1897 Nr. 42 Dz. P. P. uprzywilejowane zaliczanie służby do wysługi emerytalnej w stosunku 16 miesięcy za 1 rok odnosi się jedynie do tych szeregowych, którzy z powodu niezdolności do służby przeszli w stan spoczynku bezpośrednio ze służby w Żandarmerji. (Teza).

(Wyrok z 6 marca 1934 l. rej. 3390/31).

Nr. 737A.

Przepisy ustępów 1) i 2) art. 87 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust. nie mają zastosowania przy przenoszeniu w stan spoczynku funkcjonarjuszów państwowych na mocy ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 poz. 46/1924 Dz. Ust. (Teza).

(Wyrok z 8 marca 1934 l. rej. 4261/31).

Nr. 738A.

Postępowanie administracyjne, przewidziane w § 36 rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w sprawie regulaminu wyborczego dla wyborów rabinów i podrabinów w gminach wyznaniowych żydowskich z 24 października 1930 poz. 593 Dz. Ust. jest postępowaniem instancyjnem, a nie postępowaniem w trybie nadzoru, uregulowanem w art. 99 — 104 rozporządzenia o postępowaniu admini-

stracyjnem z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust. (Teza).

(Wyrok z 9 marca 1934 l. rej. 10999/31).

Nr. 741A.

Przysługujące Komisji Dyscyplinarnej w myśl art. 58 ustawy dyscyplinarnej z 17 lutego 1922 poz. 165 Dz. Ust. prawo ograniczania „uposażenia“ funkcjonarjusza państwowego na czas zawieszenia w służbie dotyczy całokształtu uposażenia (a więc i dodatków regulacyjnego, ekonomicznego i in.), a nie tylko uposażenia, określonego w tabeli, pomieszczonej w art. 3 ustawy uposażeniowej z 9 października 1923 poz. 924 Dz. Ust. (Teza).

(Wyrok z 15 marca 1934 l. rej. 3650/31).

Nr. 744A.

Zezwolenie, uzyskane przez Urząd Wojewódzki od Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w myśl przepisu § 3 instrukcji o udzielaniu koncesji na zakładanie aptek z 21 kwietnia 1921 r. (Monitor Polski Nr. 118) na udzielenie w drodze wyjątku koncesji na nową aptekę z pominięciem norm ludnościowych, podanych w § 2 tejże instrukcji, może być prawnie wykorzystane przez Urząd Wojewódzki dla ogłoszenia konkursu i udzielenia koncesji no nową aptekę po wygaśnięciu mocy obowiązującej instrukcji z 21 kwietnia 1921 r. i wejściu w życie nowej instrukcji z 1 czerwca 1931 r. (Monitor Polski Nr. 136). (Teza).

(Wyrok z 23 marca 1934 l. rej. 4990/32).

Nr. 748A.

Pominięcie przez władze ziemskie, przeprowadzające na zasadzie art. 37 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 1 lutego 1927 poz. 74 Dz. Ust. ocenę wartości służebności, pewnych dowodów, ustalających ceny rynkowe w okolicy, na które strony powoływały się.

(Wyrok z 6 kwietnia 1934 l. rej. 276/30 i 292/30).

Nr. 749A.

Od decyzji Wydziału powiatowego w sprawie zatwierdzenia projektu statutu spółki drogowej służy osobom interesowanym na mocy p. 3 § 7 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z 8 października 1921 poz. 33/1922 Dz. Ust. prawo odwołania, zarówno co do wysokości wyznaczonego udziału, jak i co do legalności pociągnięcia do przymusowego uczestnictwa w spółce. (Teza).

(Wyrok z 16 kwietnia 1934 l. rej. 2415/31).

Nr. 750A.

Przewidziany w art. 44 ustawy o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska z 9 października 1923 poz. 924 Dz. Ust. obowiązek gmin dostarczania kierownikom szkół możliwie 2 morgów gruntu ornego jest bezpłatnem świadczeniem gmin na rzecz kierowników szkół. (Teza).

(Wyrok z 16 kwietnia 1934 l. rej. 7350/32).

C.

Bibljografja.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

„Prawo karne sądowe i administracyjne“ Fr. Daniluk.

Ukazała się książka Franciszka Daniluka p.t. „Prawo karne sądowe i administracyjne“.

Książka zawiera: Kodeks karny, Prawo o wykroczeniach, Przepisy wprowadzające K. K. i pr. o wykr. K. p. K. rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem, o postępowaniu karno-administracyjnem i o postępowaniu przymusowem w administracji. Ponadto zawiera wszystkie ustawy, dekrety, rozporządzenia z mocą ustawy — i rozporządzenia wykonawcze do nich, z mocy lub za przekroczenie których karzą: Sądy Okręgowe, Sądy Grodzkie, Sądy Wojskowe, Wojewodowie, Starostowie, Inspektorzy pracy, Urzędy górnicze, Urzędy miar i t. p.

Praca ta ze względu na zebrany obfity materjał i systematyczny układ może być pożyteczna dla referatów karnych; należy zatem zwrócić na nią uwagę właściwych władz i urzędów. Książka jest do nabycia u autora: Mińsk Mazowiecki Starostwo. Cena egzemplarza broszurowego 6,50 w oprawie płóciennej 8 zł.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.